

нѣкакъвъ опредѣленъ редъ, все пакъ, нѣщо се разбъркваше. А тия стари познйинства на жена му съ хора отъ тоя чуждъ за него, тѣй нареченъ артистиченъ свѣтъ, винаги му бѣха малко неприятни и стѣсняващи. Тя, да, тя се разбираше добре съ всички, но той нѣмаше общъ езикъ съ тѣхъ. Ала новиятъ познатъ бѣ така простосърдеченъ и обезоржаващъ, така подчертаваше вниманието си къмъ него, че скоро разговорътъ потече непринудено и леко.

— Да, излѣзохъ, най-после, и азъ . . .
— отговаряше на нѣкакъвъ въпросъ младата жена, и, Богъ знае защо, думитѣ ѝ се пресѣкоха внезапно. После погледна съпруга си, и добави: — Моя мжжъ не можеше да остави въ първитѣ години, пациентитѣ си. Но това лѣто се решихме . . . Да, . . . Бѣхме въ Берлинъ, въ Парижъ. Стояхме седмица въ Римъ, отбихме се и въ Флоренция. Тукъ сме отъ три дни, и сега се връщаме въ София. Домъчнѣ ни вече, оставили сме тамъ дъщеря . . .

Параходчето приближаваше дебаркадера до пиацата. Лагуната лѣхна своя мирисъ на тиня. Откъмъ площада идеше равна и